

Kartal Zsuzsa

”Őszi rózsás Charta

A chartát mint szabadságmozgalmat a csehekől tanultuk, de jó tanítványnak bizonyultunk. Nem mintha a mi aláírásainktól, tüntetésünktől lett volna Václav Havel üldözött íróból Csehország államelnöke, de miközben együttérzésünkről biztosítottuk, Magyarországon kialakult egy társaság, amely nyomban szervezetté alakul, ha emberek csoportjait igaztalan bántás ér (egy csoportot bántani mindig igazságtalan), ha veszélyben a szabadság, az emberi jogok.

Amikor Torgyán doktor nagy ívű szónoklatában felszólította hallgatóságát, irtsák ki a liberális férgemet, már gyanút fogtunk, hogy Magyarországon mégse a szabadság szüli a rendet. Ezután Csurka István, a kormányzó MDF alelnöke megtöltötte a Hősök terét azokkal a keresztény magyarokkal, akiknek szent hivatásuk megtisztítani a hazát a hatalomátmenlektől, a vérszívó idegen elemektől. Sokan voltak. Tizezres tomeg. Még csak szóval fenyegettek. Spontán felháborodásukban se tojjással, se büzbombával, se kövel, se benzines-üveggel nem dobáltak meg senkit, mert még nem tudták, hogy így kell felháborodni. (Spontán. Előre megfontolt szándékkal persze egészen más.)

Nem nyelhetjük le. Talán ha azóta racs mögé kerültek volna a bűnözők, nem is volna mit lenyelni. A lenyelt mérgek ugyanis minimum gyomorfekélyt okoznak. Nosza, aláírásgyűjtés, rópcédula, toborzás, és megnyertük a számláborút. A Demokratikus Charta tüntetésén sokkal többen voltunk, mint Csurkáék a Hősök terén. Egy szál rózsá volt a jelünk. Senkit se fenyegettünk kiúzással, börtönnel, kötéssel, mégis megbuktattunk egy kormányt.

Ott, akkor, az utcán fogott kezét egymással az egykori párttitkár és az egykori ellenzéki. Végeredményben az ötvenhatosok sem akartak bosszút állni, mikor kijöttek a börtönből, hanem az igaz baloldalért, az ötvenhatos eszmékért szánták el magukat az életre. Mi, a forradalmárok gyermekei miért ne békültünk volna ki azokkal, akik minket hallgattak le meg ki? A bűnbánónak meg kell bocsátani, nem?

Akkor összejöttünk, most szétmentünk. Mi háborúzunk egymással? Biztos, hogy ezt akarjuk? Ott, a Művészetek Palotájában most ismét kibékültünk. Igaz, a Magyar Demokratikus Chartát Györfi Ferenc kezdeményezte. Most szerényen aláírta az ívet, ahol a névsorban következett, és beült közénk valahova a második-harmadik sorba. Sose hittem volna, hogy egyszer bátorság kell ahhoz, hogy Magyarországot hivatalban lévő miniszterelnök mellé odaálljunk. De ha igaz van, minket ez se tántoríthat vissza. Eorsi István, aki oly kiváló verseket írt a börtönből vécepapírra

egy ruhájában rejtgetett ceruzával, mondta a Horn-kormány hatalomra jutásakor „Rettenetes. Azt álmodtam, hogy kormánypárti publicista vagyok.”

Még nem tudom, a Magyar Demokratikus Charta az Andrássy utat foglalja vissza, a Kossuth teret, a Hősök teret vagy a Varat. Ha rajtam múlik, foglaljuk vissza Budapestet. Nagyon fogunk rá vigyázni, hiszen a miénk. Nem mintha sorsukra hagynánk a keresztény, tatárszentgyörgyi, monoki románokat. Jöjjenek ök is velünk!

Ez nem akármilyen demokratikus charta, hanem magyar. Mi nem viselünk jelmezt, nem imádunk totemállatokat

A szerző újságíró

Nem felejtettük el, hogy Mózes a zsidóságnak adta a Tízparancsolatot. Csak megjegyzem kereszténydemokrata honfitársainknak, hogy az erőszak bűn. Uborkatolvaj és gyilkosa fölött örködjék az államhatalom. (Azért tartjuk.) Mi csak annyit tudunk, hogy a világ összes uborkája nem ér meg egy emberéletet.

Ez nem akármilyen demokratikus charta, hanem magyar. Mi nem viselünk jelmezt, nem imádunk totemállatokat. A mi magyarságunkhoz elég a trikolór, a Himnusz. A mi szimbólumunk a Lancelid. És ha meg mindig szükségünk van valamine az „identitástudatunkhoz” (közösségtudat), van nekünk egy Kossuth-cimerünk. Lehet, hogy heraldikailag mit sem ér, de nekünk kedves, mert a köztársaság címere. Ugy emléik, 1956-ban a második Magyar Köztársaság címere a Kossuth-cimer volt.

Az első köztársaság 1918-ban kiáltották ki. Ez volt Károlyi Mihály őszi-rózsás forradalma. Tudják, ő volt az, aki a földreformot saját földjének felosztásával kezdte. Egyszerű, törvényes miniszterelnök. Nem ő írta alá a trianoni békeszerződést. Ellenkezőleg. Azért mondott le, hogy ne kelljen aláírnia.

Persze a tények nemigen zavarják azt a nemzeti jobboldalt, amely szobrárt időnként piros festékkel leönti. A szín ellen semmi kifogásom, sőt „Ha majd minden rabszolga-nép / Jarmát meg-
unva síkra lép / Pirosló arccal és piros zászlókkal / És a zászlókon eme szent jelszóval: / »világszabadság« ” Csak azt nem szeretem, ha Budapest főterén szobrokat rongálnak. De mit nekik egy szobor? Nekik nem fáj Budapest felülása, emlékművek, templomok, sírok meggyalázása. Öket nem érdekli, hány százmillióba kerül a romeltakarítás minden rendezvényük után. Ök nem szeretik Magyarországot fővárosát. Pedig ezt a várost Széchenyi álmodta, Jókai Mór, Arany János írta meg. Ez valóban egy liberális város. Ottthonra talál itt

magyar és nem magyar, kereskedelem és ipar, csupa nemzetből idegen dolog, nem? Itt van a zsidók, cigányok, ujjában a kínának és a pirézeli többsége. De nem kell még nemzeti vagy vallási kisebbségnek sem lenni.

A keresztény nemzeti magyarok ellensege minden MSZP- és SZDSZ-iroda, minden MSZP- és SZDSZ-kepviseelő. Ha más gyűjtőfogalom nem akad, belekötnek artatlan kukákba is.

Ellenség, aki másként gondolkodik. Egyáltalán, mesoda nemzetidegen dolog a gondolkodás, mikor van vezér, aki gondolkodik helyetünk? Ha valaki meg mindig nem világos, megmondják a főpapok. Csak így lehet legyőzni a Gonoszt. A Gonosz nyilván mi vagyunk. Mi nem pusztán toleransak vagyunk. Mi vagyunk

azok a mások. Kihez képest „mások”? Nem mindenki más? Egyedüli példány? Egyes emberekről, mint Horvath Aladár, a Roma Polgárpárt Mozgalom elnöke mondta a Magyar Demokratikus Charta alakuló ülésén, az ő pusztá elvetükül van szó. Az ő emberi jogairól.

Hyankor egyes polgármesterek vagy példáját követve az utca ténbere hozzátesszi a jogokkal kötelességek jarnak. Igaz, fontos a kötelességtudás, de nem tartozik ide. Jogai ugyanis a gyenge, gyárló embereknek is vannak. Nem Istennek az ítelet? A nyomorgók a faluvéteken, ha történetesen lustak, iszacosak, sőt ha történetesen dinnyet lopnak, elégséges ok volna arra, hogy egy embercsoportot megalázzanak? Mintha minden keresztény magyar szorgalmas és antialkoholista lenne. Így lesz erkölcsei fórum az utca jobboldali embere. Ha kedve tartja, munkaidőben is iszogat. Hiszen itthon van. Hát nem meger? Ha ezt nem értjük, hazaárulók vagyunk, es takarodjunk.

Nem tudom egészen pontosan ki mindenkit közösitene nek ki a nemzetből ezek a „keresztény magyarok”, de ez legyen az ő gondjuk. A mi gondunk az a Magyarország, ahol sok gyereknek nem jut meggy, dinnye, alma. Ahol öregek dideregnek télen fűtetlen szobákban. Ahol segélyen, családi pótlékon élnek roma nagycsaládosok, ahol rántott leves, krumpli, zsíros kenyér jut csak várandós anyáknak, ahol hiába van munkásfelvételi, a romákat nem alkalmazzák. Az aluljárókban keregető hajlektalanok, akiket bizonyos helyi önkormányzatok meg onnan is kitalanak. (Akkor bizonyára nem lesznek se munkanélküliek, se hajlektalanok.)

Ha segíteni nem tudunk, legalább együtt erünk velük. Mindenki, aki meg akarja felemlíteni. Nem vagyunk gyengek.

A faszmust le szoktak győzni. Forradalmaink vertelenek szoktak lenni. A mi kezünkben az őszirózsá is fegyver.